

forarbejderne til rejsegarantifondsloven fremgår, at fonden alene skal opkræve administrationsbidrag til dækning af ankenævnets nettodriftsudgifter. Denne formulering indebærer, at rejseankenævnet er forpligtet til at fastsætte det beløb, som en erhvervsdrivende skal betale for at tabe en sag ved nævnet, til det, det reelt koster at behandle den pågældende sag.

I rejseankenævnet er det branchens opfattelse, at beløbet for at tabe en sag ved nævnet ikke må være for højt i forhold til sagsgenstanden (værdien af f.eks. rejsen), da der er en risiko for, at de erhvervsdrivende forliger sager for at undgå at tabe sagen ved nævnet og dermed blive pålagt at betale sagsomkostningsgebyr. Branchen ønsker derfor, at en større del af sagsomkostningerne for de selskaber, som taber eller forliger en sag ved nævnet, kan dækkes kollektivt af rejsebranchen.

Forarbejderne til de gældende bestemmelser i rejsegarantifondsloven indebærer, at stifterne af rejseankenævnet ikke selv kan beslutte, hvordan nævnet skal finansieres, det vil sige, hvor stor en del af nævnets drift der skal finansieres kollektivt af branchen, og hvor meget der skal opkræves i gebyr for at tabe en sag ved nævnet.

Formålet med lovforslaget er derfor at sidestille et godkendt, privat ankenævn på rejseområdet med andre godkendte, private ankenævne således, at der anvendes de samme principper for drift og finansiering. Dette indebærer f.eks., at en større del af udgifterne til sekretariatsbetjeningen af et ankenævn kan dækkes kollektivt af rejsebranchen.

For så vidt angår spørgsmålet om den fortsatte behandling og finansiering af flyklager har Økonomi- og Erhvervsministeriet været i dialog med de relevante parter for at finde en løsning herpå. Parterne kunne desværre ikke nå til enighed om en finansieringsmodel for flyklager. Fra 1. april 2008 behandles pakkerejser fortsat i rejseankenævnet, mens flyklager overgår til Forbrugerklagenævnet. For at finde en fælles løsning, også for flyklager, fortsætter Økonomi- og Erhvervsministeriet dialogen med organisationerne bag rejseankenævnet og med flyselskaberne. Dette har ikke betydning for lovforslaget.

2. Gældende ret

Reglerne og principperne for godkendelse af private ankenævne findes i lov om forbrugerklager, bekendtgørelse om forbrugerklager samt vejledning for godkendelse af private klage- eller ankenævne med tilhørende principper for beregning af sagsomkostninger ved de godkendte, private klage- og ankenævne.

Efter § 5 i lov om forbrugerklager kan økonomi- og erhvervsministeren godkende oprettelsen af og vedtægterne for private klage- eller ankenævne, som omfatter bestemte brancher eller andre afgrænsede områder.

Ministerens kan endvidere efter lovens § 17, stk. 3, fastsætte regler om, at en erhvervsdrivende skal betale et beløb til et godkendt, privat klage- eller ankenævn, jf. § 5, for nævnets udgifter til en sags behandling ved nævnet, hvis forbrugeren får medhold i sin klage eller hvis sagen forliges. Der vil kunne fastsættes regler om, at en erhvervsdrivende, som ikke bidrager til nævnets drift, skal betale et højere beløb end erhvervsdrivende, der bidrager til nævnets drift.

Det fremgår af vejledningen og de førnævnte principper for beregning af sagsomkostninger, at det bærende princip for beregningen af omkostningsbeløbene størrelse er, at det maksimalt må modsvare de gennemsnitlige langsigtede omkostninger, der er forbundet med sagsbehandlingen.

Efter rejsegarantifondslovens § 1, stk. 2, finansierer og sekretariatsbetjener Rejsegarantifonden et rejseankenævn, der er oprettet og godkendt i henhold til lov om forbrugerklager. Rejseankenævnet behandler klager, der rejses af forbrugerne vedrørende rejser. Det fremgår af forarbejderne til § 1, stk. 2, at nævnet skal være godkendt af økonomi- og erhvervsministeren og drives efter de principper, som er fastlagt i lov om forbrugerklager. Endvidere fremgår det, at fonden alene vil skulle dække ankenævnets nettodriftsudgifter.

Efter rejsegarantifondslovens § 9, stk. 1, skal arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør betale et administrationsbidrag til fonden til finansiering af fondens og ankenævnets driftsudgifter. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse og godkendes af økonomi- og erhvervsministeren.

3. Økonomi- og Erhvervsministeriets overvejelser

De gældende bestemmelser i rejsegarantifondsloven indebærer, at stifterne af rejseankenævnet ikke selv kan fastsætte, hvordan nævnet skal finansieres, det vil sige, hvor stor en del af nævnets drift der skal finansieres kollektivt af branchen, og hvor meget der skal opkræves i sagsomkostningsgebyr for at tabe en sag ved nævnet.

Dette er efter Økonomi- og Erhvervsministeriets opfattelse ikke hensigtsmæssigt. Hvis et privat ankenævn skal fungere efter hensigten, er det vigtigt, at branchen har mulighed for selv at fastsætte, hvordan nævnet skal finansieres. Denne mulighed har stifterne bag rejseankenævnet ikke i dag i modsætning til de øvrige private ankenævne.